

ningen er affattet efter Vedkommendes bedste Overbeviisning og Samvittighed. Det er imidlertid, jeg gjentager det, en bitterlig Sag, at Taxationsforretninger ere meget elastiske; de kunne snart optages lavere, snart højere, og Vedkommende kunne i begge Tilfælde meget godt forsvare, hvad de gjøre. Havde Eieren været en Mand, der vilde have Laan i sin Eiendom, og havde det navnlig været en Fæster, der efterat være bleven Eier vilde have optaget Laan, saa er jeg overbevist om, at der vilde være kommet en ganske anden Taxationsforretning ud deraf. Ministeriet behøver imidlertid ikke nogen Erklæring for, efter selve Taxationsforretningen at afgjøre, hvormeget en Gaard er værd; det er Noget, som Ministeriet meget godt kan bedømme efter Gaardens Areal og efter de specielle Oplysninger, som en Taxationsforretning yder. Naar den ærede Rigsdagsmand udtalte sig, som om jeg paa Regjeringens Vegne vilde samtykke i en Lov af en Beskaffenhed som den foreliggende, naar den blev almindelig, saa maa jeg bemærke, at jeg aldeles ikke har talt derom; jeg har kun talt om, at det var besynderligt at udfille denne enkelte Stiftelse fra de andre Stiftelser af samme Natur og ikke tage dem med, men jeg har udtrykkeligt tilføjet, at selv med Hensyn til en almindelig Lov om dette Forhold kunde jeg ikke forsvare at samtykke i, at alt slikt Gods blev undergivet de Bestemmelser, der indeholdes i Loven af 3die Marts 1852 om Sorø Akademies, Communitetets og Universitetets Bøndergods. Jeg betvivler ogsaa meget, at en saadan Lov for Diebliffet, efter den Erfaring, man har faaet ved Salget af det nævnte Bøndergods, vilde kunne gaae igjennem. Naar den ærede Taler citerer Forordningen af 13de Mai 1769 og yttre, at den ogsaa finder Anvendelse paa det Gods, hvorom der i det foreliggende Tilfælde er Spørgsmaal, da har jeg ingenlunde benægtet dette; jeg finder den ogsaa anvendelig paa dette Gods, det er aabenbart; men Maaden at udføre Forordningen paa og Fortolkningen af den kan være forskellig, og jeg udtaler gjentagende, at jeg troer, det vilde være usforvarligt angaaende Salget af saadant Gods at vedtage en Lov, der i sine Hovedbestemmelser lignede Loven af 3die

Marts 1852. Hvorvidt Graabrødrehospital nogenstinde har faaet Hjælp af Staten, veed jeg ikke, men jeg skulde meget betvivle, at det har haft anden Hjælp end den, Staten oprindeligt har ydet; det er nemlig naturligt, at det Gods, som Stiftelsen har, for en væsentlig Deel er doteret den af Staten, skøndt jeg ogsaa bestemt veed, at der er nogle private Dotationer, men om disse just bestaae i Bøndergods, huffer jeg ikke i dette Diebliff. Til disse Bemærkninger skal jeg nu indskrænke mig.

Tscherning: Saavidt jeg forstod den ærede Minister, gif hans Bemærkninger, hvad det specielt foreliggende Tilfælde angaaer, hovedsagelig ud paa, at Bestemmelserne i Loven af 1852 ikke vilde være passende derpaa; men her kan jeg atter kun udtale min Villighed til at gaae ind paa Undringsforslag, som maatte blive stillede af den ærede Minister, og som kunde bringe os til endelig i Lovs Form at faae en Fortolkning af Forordningen af 13de Mai 1769. Den ærede Minister har nu endelig indrømmet, at den Stiftelse, hvorom der her er Tale, og altsaa vel ogsaa den hele Række af andre Stiftelser, som staae paa samme Fod som denne, virkelig kommer ind under Forordningen af 13de Mai 1769, og den ærede Minister har endog sagt, at det har han aldrig nægtet, men at derimod Anvendelsen af denne Forordning kan være forskjellig. Nu paa staaer jeg, at Forordningen, anvendt i sin Streng-
hed, ganske vilde deteriorere de vedkommende Stiftelser og sætte dem i den yderste Forlegen-
hed, thi Gaardene skulde da gives Fæsterne for kun det, de nu betale, medens der paa den anden Side skulde sørges for, at Indfæstningen blev sikker, den givne Indfæstning skulde an-
slaaes til noget Fast i Penge eller Varer, og de Afgifter, der nu erlægges, skulde sikkres paa en saadan Maade i Varer, at Ingen derved for Fremtiden hazarderede, det vil sige, at Hæftelsen i Virkeligheden ikke blev for stor. Saaledes vil Udøvelsen af Loven være, naar man vil holde sig til dens Bogstav, og naar der skal gaaes uden for dens Bogstav, saa staaer det for Diebliffet ikke mere til det ærede Ministerium at give, nogen som helst Fortolkning deraf, thi det er en Lov; skal den fortolkes,